

РЕШЕНИЕ

№ 580

гр. София, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9097** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ против Решение № 2498/05.07.2022г., постановено по АНД № 6332/2022г. на СРС, НО, 135 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 23 –2200078/22.03.2022г. С наказателното постановление на „Денистрой инженеринг“ ЕООД на основание чл. 413, ал. 3 от Кодекса на труда за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение и постановяване на друго, с което да се потвърди изцяло издаденото наказателно постановление като законосъобразно и правилно. Изложени са съображения, че въззивният съд неправилно е приел, че актосъставителят и наказващият орган не притежават териториална компетентност. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът „Денистрой инженеринг“ ЕООД, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба като неоснователна.

Прокурор Д. от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и намира решението на СРС за неправилно.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно. Съдът е отменил издаденото наказателно постановление поради липса на териториална компетентност на административнонаказващия орган. Административното нарушение, за което е издадено наказателното постановление е извършено на територията на С. – град. Наказателното постановление е издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Съгласно чл. 16, ал. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (УПИАГИТ), в редакцията към датата на издаване на НП, Дирекциите "Инспекция по труда" осъществяват дейността си на територията на съответната област. Изложени са мотиви, че чл. 6, ал.2, т. 14 от УПИАГИТ дава възможност на изпълнителния директор на ИАГИТ да определя конкретен обхват на дейност и компетентност на инспекторите по труда, но в рамките на територията по чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ.

Настоящата съдебна инстанция споделя правните изводи на въззивния съд относно липсата на териториална компетентност на актосъставителя и на издателя на наказателното постановление. Цялото административнонаказателно производство е протекло пред некомпетентен орган, тъй като инспекторите от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ могат да осъществяват контрол само на територията на тази област по силата на чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ. Нарушението е извършено на територията на район „В.“ на Столична община. В административнонаказателната преписка са приложени две заповеди, с които изпълнителният директор на ИА „ГИТ“ е разширил териториалния обхват на контролна дейност на дирекциите „Инспекция по труда“ [населено място] и „Инспекция по труда Софийска област“, като е разширил териториалната компетентност на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ и по отношение на район „В.“ на Столична община. Аналогични предходни заповеди за промяна на нормативнорегламентираната териториална компетентност са обявени за нищожни, потвърдено с решение на ВАС на РБ по адм. дело № 11698/2021г. на ВАС, Шесто отделение. Мотивите, които се споделят и от настоящата инстанция са, че териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИА „ГИТ“ е императивно определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ, който не делегира на изпълнителния директор права да определя или изменя тази компетентност. Разпоредбата на чл. 16, ал.2, т. 14 от УПИАГИТ, която овластява изпълнителния директор да определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда се отнася само до материалната им компетентност, но не и да променя териториалната им компетентност. АУАН и НП са издадени от териториално некомпетентни органи, извън обхвата на чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ, доколкото същите имат териториална компетентност само по отношение на нарушения, извършени на територията на Софийска област.

Мотивиран от горното, Административен съд София – град, X-ти касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ в сила Решение № 2498/05.07.2022г., постановено по АНД № 6332/2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 – ти състав.

Решението е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. (с особено мнение) 2.

Особено мнение на съдия К. М.:

Не споделям становището на мнозинството от състава, че актосъставителят и наказващият орган не разполагат с необходимата териториална компетентност. Кодексът на труда, който се явява нормативен акт от по-висок ранг спрямо Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, не съдържа разпоредби, ограничаващи или разпределящи правомощията на контролните органи в териториален аспект. Ето защо, посоченият Устройствен правилник разпределя само вътрешно-организационно компетентността на отделните структури и служители на агенцията. Неговите разпоредби обаче не дерогират тези на Кодекса на труда и в частност уредбата на правомощията на контролните органи, които извършват и специализираната контролна дейност съгласно чл.54, ал.2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд.

Наред с горното, в практиката си настоящият състав не е приемал липса на компетентност в аналогични случаи – така например, в решенията по дела № 943/2022г., 9818/2020г., 1881/2021г. на Административен съд София град. Посоченото по делото решение № 3624/15.04.2022г. по адм. д. № 11698/2021г. на Върховния административен съд, Шесто отделение на първо място има само информативен характер и няма връзка с настоящия спор, а на второ място, не обективира константна съдебна практика.

В заключение следва да се отбележи и, че сравнителният анализ на разпоредбите на сега действащия Устройствен правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", приет с Постановление № 313/05.10.2022 г. на Министерския съвет, и тези на предходния, отменен с § 1, т.1 от Заключителните разпоредби на постановлението и действал по време на производството по издаване на процесното наказателно постановление, налага извода, че възникналите случаи на тълкуване в смисъл, ограничаващ компетентността на съответната териториална структура, са предизвикали изменение, което да преодолее това тълкуване. Така, съгласно чл.21, ал.1 от настоящия Устройствен правилник, дирекциите "Инспекция по труда" са териториални поделения към Главна дирекция "Инспектиране на труда", които осъществяват изброените в текста дейности, докато съгласно чл.16, ал.2 от предходния Устройствен правилник на същата администрация, посочените инспекции осъществяват дейността си на територията на съответната област.

Съдия К. М.: